

Štvrtok, 24. januára

Eliot sa vytackal z Francúzskeho klubu udivený a zaskočený. Aj do postele išiel skoro. Povedal som mame, že už trpel dosť za všetky svoje poklesky, ale zdá sa, že ma vôbec nepočúvala.

Nedeľa, 27. januára

Nedeľný večer. Začína sa ma zmocňovať taký temný pocit, keďže sa predomnou černie ďalší týždeň školy.

Dnes večer som sa snažil presne vysvetliť rodičom, ako veľmi to tam neznášam. No oni stále hovorili veci ako: „Ale choď, miláčik, len to skús. Je to nové, tak to človeku pripadá trochu čudné, to je všetko,“ a „Tá škola má úžasnú reputáciu a čoskoro si zvykneš. Učebné osnovy sú rovnaké ako na tvojej starej škole.“

No, možno osnovy sú rovnaké, ale nič iné. Ani vám neviem povedať, s akou nechutnosťou tam vchádzam. Najmä v pondelok. Aby som sa potešil, pískam si pre seba *Rolničky* alebo volačo podobne debilné.

Potom vojdem do svojej triedy a starý Wormold tam už zvyčajne je. Len čo ma uvidí, pery sa mu začnú skrúcať ako vysušený sendvič.

Prečo nemôžem mať za učiteľa niekoho aspoň trochu veselšieho? Povedzme, Jacka Rozparovača.

Toto miesto by ma mohlo stiahnuť na dno, keby som mu to dovolil. Preto, drahý denníček, sa chystám napísať niečo oveľa dôležitejšie: začal som zbierať vtipy na svoj prvý verejný komediálny výstup. Mojim cieľom je zohnať ich aspoň stovku. Tu je jeden krátky ako príklad:

Stratil som psa, tak som si dal inzerát do novin. Stálo v ňom: „Cézar, k nohe.“

Tento sa mi fakt dosť páči.

Pondelok, 28. januára

Dnes som zasa rozosmial Tea. Predviedol som mu exkluzívnu ukážku svojich imitácií pána Wormolda a on sa váľal od smiechu. Bol to rozhodne vrchol môjho dňa. Skrátka, rád rozosmievam ľudí. Vždy, keď sa to stane, cítim vnútri hrejivé teplo.

Teraz sa cítim hlúpo preto, čo som povedal o Teovi predtým. Vieš, keď som povedal, že je dobre uletený. Prosím, skús to vymazať zo svojich pamäťových diskov, lebo nie je. Môže mať mozog veľkosti planéty a nosí tričká, ktoré